Pohádka pro Tebe

Ukázka z knihy

Ellian B. MoonSol

© Ellian B. MoonSol

Cítím, že teď může přijít změna. Mám právo na klid. Na pochopení. Na lásku.

Dnes vyrážím pro fenku Lindu. Je 27. prosince, těsně po Vánocích. Jedu s Jardou Vosičkou. Neviděla jsem ho skoro dvacet let. Překvapuje mě svou ochotou. Cesta je dlouhá, ale bezpečná. Mluvíme o životě, o Jirkovi, o jeho synovi, o minulosti. Hlídám hranice. Nechci vztah, jen přítomnost, podporu, důvěru. Po příjezdu Jardův zájem sílí. Píše, volá, ptá se, jak se Linda cítí. Jeho přítomnost mě uklidňuje, i když jsem dlouho nevěřila, že by někdo mohl být spolehlivý. Nechci vztah. Jen jeho přátelství. Přítomnost, která mi umožňuje nadechnout se.

Koronavirus všechno změní. Práce je složitá, omezená. Cítím únavu, stres, vyčerpání.
Nakonec přijde nehoda. Brzy ráno. Silnice prázdná. Zaspím. V zatáčce dostávám smyk a čelně narazím do zdi.
Auto je na likvidaci.

O něco později mi zavolal Jarda Vosička:

„Viděl jsem, co se stalo, na sociálních sítích," řekl. Jeho hlas byl klidný. „Je něco, co pro tebe můžu udělat?" Usmála jsem se, protože mi to přišlo celé absurdní „Víš ty co, teď bych si dala hamburger z McDonaldu."

V telefonu bylo chvíli ticho, a pak řekl: „Dobře, nepodceňuj mě!" Vypadalo to, že to myslí vážně, ale já to brala jen jako žert. Neměla jsem doma nic, počítala jsem s tím, že si jako vždycky z práce vezmu porci jídla… Večer mi někdo zaklepal na dveře, a když jsem otevřela, stála tam ta známá silueta. Nečekala jsem, že přijede – Jarda Vosička. Přivezl tašku s jídlem a jeho typický úsměv… „Říkal jsem si, že bez auta si ani nenakoupíš, a tady na vesnici. Myslel jsem, že tohle pomůže," řekl. Koupil všechno na hamburgery i něco navíc. Klidně se postavil k plotně a já jen seděla a dívala se… Byla to první drobná věc, která prolomila bariéru. Já jsem se smála, přijala jídlo, nechala ho, ať mě nakrmí. Nevnímala jsem, že přijímám víc než jen pomoc. Cítila jsem péči a starost jako už dlouho ne.

To posezení bylo příjemné. Moc nemluvil, jen mě pozoroval, jak jím. Mluvili jsme o životě a já zjistila, že má syna. Po dlouhé době jsem cítila klid. Za té léta se nezměnil, jen zestárl. Cítila jsem z něj únavu, a přesto vážil tu cestu z práce, aby mi přivezl jídlo.

Vůbec mě nenapadlo, že přijímám víc než jen pomoc. Žádný strach. Péči a starost. Laskavost bez podmínek… Nic nechtěl, nic neočekával. Bylo to jako by mi hodil záchranné lano, přesně v ten moment, kdy jsem ho opravdu potřebovala… necítila jsem se sama. Než odešel, neřekl nic, ale v jeho očích jsem cítila, že tímhle gestem to nekončí. Něco zvláštního začíná… ale přesto

jsem v sobě cítila, jak se odehrává vnitřní rozpor, vždyť má přítelkyni a syna… bez ohledu na jeho slova, že mě vždy miloval a nikdy nepřestal… ani těch dvacet let mezi námi na tom nic nezměnilo…

Neschopenka mě drží doma… Jarda si všímá a naše zprávy se prohlubují.

Jarda Vosička jezdí téměř pravidelně. Přijíždí a povídáme si. Na začátku všechno odmítám. Vím, že má přítelkyni a syna. Nechci rozbít jejich vztah. Přesto cítím, že jeho pohled sleduje každý můj krok. Sleduje, jak reaguji, co říkám, co dělám.

Přináší mi jídlo, i pro psy. Nikdy za to nic nechce. Přitom uvnitř se mi rozechvěje srdce – jeho starost působí hrdinsky. A přece… něco mi říká, že to není jen náhoda. „Proč se ti třese ruka?“ ptá se jemně. Sleduje mou reakci, naklání se blíž. „Co je špatného na tom, že se o tebe zajímám?“ říká. Tón je neškodný. Cítím tlak a já si to okamžitě srovnávám v hlavě. Po tom všem jsem přecitlivělá. Jarda je přeci minulost. Znám ho. A minulost přeci nebolí… pokud ji znovu neotevřeš.

Sleduje všechno – co jím, kdy spím, co mě trápí. Ale o sobě téměř nic neříká. Každá jeho otázka mě nutí odkrývat víc, než bych chtěla. Přesto si říkám: Jeho zájem je přeci jen péče. Nemám se čeho bát. Říká, že vztah s přítelkyní už dávno nefunguje, že zůstává jen kvůli synovi. Slyším to a srdce mi buší. Přitom jeho tón, jemné připomínky a pohledy mě nutí odkrývat víc, než bych chtěla. Ale hned si vysvětluji: Musí to být normální. Nemůžu být paranoidní. Vždyť ho znám. Nemám se čeho bát. Kvůli pracovní neschopnosti nemohu nikam ani na nákup. Jarda mi přináší věci, které bych si sama nemohla pořídit. Nikdy za to nic nechce. Sleduje, jak reaguji, zapisuje si to v očích. Každá moje pochvala, každý úsměv ho posiluje. Jeho laskavost je hrdinská, a přesto mě někdy děsí – není to péče. Je to něco jiného. Je to něco jiného. A já to v tu chvíli ještě nechci pojmenovat.

Nakonec mu podlehnu. Beru to jako nezávazný vztah. On asi taky. Ale uvnitř mě se rodí první pochybnost – možná, že jeho zájem není jen o péči. Přesto si říkám: Jsem dost zkušená, znám ho. Vždyť to byl můj první kluk. Nemám se bát. Situace se mění. Nachází můj deník a čte si něco. Vidí, že já ho beru víc než jen jako kamaráda. Nazývám ho hrdinou, protože se o mě stará, nezištně.

Nemocnice. Potvrzují mi, že musím na operaci štítné žlázy. Nádor v krku. Strach mě svírá, dech se krátí. Jarda bere syna a přijíždí do mého domu. Starají se o psy. Zůstávají, dokud jsem v nemocnici. Každé jeho gesto, každý drobný dotek, který nevnímám otevřeně, ale cítím v srdci… všechno mě mění. A přesto si stále vysvětluji: On se jen stará. To je normální. Po operaci se o mě stará dál.

Organizuju oslavu pro jeho syna, peču dort ve tvaru šachovnice, vyzdobím dům. Na dort dávám svíčky – šachové figurky, bílé a černé. Pohoštění připravené. Zvu je všechny – syna, přítelkyni, jeho. Jsou dojatí. Nakonec zůstávají celý víkend.

Po tom večeru se nic zvláštního nestalo. Aspoň ne navenek. Jen se častěji začal ozývat.

Nejdříve zpráva ráno, jestli jsem v pořádku. Pak odpoledne, jestli jsem něco jedla. A večer, jestli jsem doma v klidu. Znělo to starostlivě. Znělo to správně. Pak začaly hovory. Některé trvaly několik hodin. Prakticky celou jeho směnu v práci. Někdy to bylo klidně i šest hodin. Necítila jsem samotu, protože i když jsem se utěšovala, že nepotřebuji… nebyla to pravda. I když život s Jirkou byl temný, našly se i světlé momenty, kdy mě chytil za ruku, pohladil po vlasech, ten pocit, že se cítím chtěná, milovaná… Začala jsem si na to zvykat, na zprávy, hovory, aniž bych si všimla, kdy se to stalo. Byl to zvláštní druh klidu – vědomí, že tam někdo je.

Někdo, kdo se ptá. Někdo, kdo ví. Nosil jídlo, i když jsem neprosila. Přivezl jídlo pro psy, protože „na vesnici bez auta to máš těžké“ Nikdy si nevzal peníze, na větu vrátím ti to se jen usmíval.

„To nic není,“ říkával. „Já si peníze umím vydělat. Já se o tebe postarám.“ Vždycky jsem to byla já, kdo víc mluvil, protože jeho všechno o mě zajímalo. Mluvila jsem o všem, o čem jsem roky mlčela. O životě s Jirkou i to jaké to bylo těch 13.let… stále opakoval, že cítí vinu, že to byl on, kdo nás seznámil, že si to bude vždycky vyčítat… Poslouchal. Nepřerušoval. Jen občas položil otázku přesně mířenou, klidnou, jakoby mimochodem. Ale s každou další odpovědí jsem říkala víc, než jsem chtěla. O sobě to nikdy moc neprozradil. Vždycky to nějak odvedl. „Můj život není tak zajímavý, pořád v práci…“

Jednou můj pes spolkl gumový míček, musel na operaci a já zrovna neměla peníze. Čekala jsem na výplatu, musela jsem doplatit peníze na kauci k pronájmu. Když mi volal a ptal se co se děje, že nezním v telefonu úplně dobře, řekla jsem to. I to, že se mi to nehodí… Druhý den přijel a položil na stůl obálku. „Vem si to,“ řekl klidně. „Na psa. Na nic jiného teď nemysli.“ Chtěla jsem to odmítnout, nebylo to málo a já mu nechtěla dlužit víc… „Nedělej z toho vědu. Já se o tebe postarám.“ Stejná věta. Jenže teď už jsem ji slyšela jinak. Zněla jako slib. Možná i jako dohoda, kterou jsem neuzavřela.

Po čtrnácti dnech přijede Jarda Vosička znovu. Přiveze mé oblíbené květiny – rudé kaly. Jel až do dalekého okresu, protože je nikde jinde nesehnal. Potvrzuje mi, že jeho city jsou hluboké. Srdce mi poskočí. Ale hned si to vysvětluji: To je přeci jen krásný, starostlivý gest. Nemám se čeho bát.

Byl to den, kdy jsem nic nečekala. Jen ticho. A pak – známý zvuk auta, který se zastaví u vrat. Neohlášeně, jako vždycky. Vstoupil, měl na sobě tmavou bundu, pracovní oblečení, košile, vesta, tmavé kalhoty, vlasy rozcuchané, ruce v kapsách. „Přijel jsem jen na chvíli," řekl a usmál se. Ten úsměv, který nikdy nic neprozrazuje. Postavila jsem vodu na čaj. Na stole zůstal můj otevřený deník, ale neřekla jsem nic – věřila jsem, že to nechá být. Když jsem se otočila držel ho v ruce. Jen ta slova, tiše, bez pohybu. V tu chvíli se pro mě svět zmenšil. Bylo slyšet jen šustění papíru a tikot hodin. „Je možná válka v lásce? Moje největší válka je se sebou samou. Modlit se, aby se na mě nedíval s těma krásnýma zelenomodrýma očima, a když se nedívá tak trpět. Válčím s vlastním srdcem, které mě neposlouchá. Zamilovala jsem se do muže, není druhý takový. Atˇ se mnou válčí. Když mám mít zlomené srdce, tak ať ho zlomí on. Když mám být zapomenutá, tak ať na mě zapomene on…"
„Tohle jsi napsala o mně?" zeptal se nakonec. Bez výčitek, bez úsměvu. Nevěděla jsem co říct. „Neměl si to číst. Nepsala jsem to pro tebe." Jen přikývl, zavřel deník a položil ho zpět na stůl. Vypil čaj, prohodil pár slov o ničem a odjel.

Jarda mě konfrontuje. Ptá se, zda bych byla ochotná žít s ním v hlavním městě. Vztah mezi ním a jeho přítelkyní se hroutí. Její teta je nemocná, bude se k ní stěhovat.

Syn s ní nechce být. Souhlasím s přestěhováním, ale jen s podmínkou – se psy. Říkám si, že aspoň tohle je moje hranice. Jarda souhlasí.

„Nechceš přijet na víkend?" napsal. „Jen tak. Já, ty, kluk a psi." Držela jsem telefon a nevěřila. Myslela jsem, že si dělá legraci. Ale když dodal, že jeho přítelkyně odešla, zůstala jsem tichá. „Zvládnu to," řekl. „Jen už nechci být sám." A já v té větě slyšela něco, co mě stáhlo zpátky. Volání po blízkosti. Osamělost, kterou znám až příliš dobře. Tak jsem souhlasila. V pátek jsem zabalila sebe, psy a zbytek odvahy. První víkend byl tichý. Až příliš. Vařila jsem, smáli jsme se, kluk se honil se psy. Večer gauč, teplo, dech, který jsem už znala. Všechno působilo přirozeně. Nebezpečně přirozeně. „Víš, že bys tu mohla zůstat i příští víkend?" řekl. Jen jsem kývla, aby neviděl, jak moc se ve mně všechno třese. Zůstala jsem.
Pak další víkend. A další. A najednou jsem byla součástí jeho dne. Rána jsem měla rozplánovaná: vařit, uklízet, prát, žehlit košile, venčit psy, vařit psům jídlo, péct, učit syna, být tam. A za to všechno jsem dostávala jediné: pocit, že patřím.

Po přestěhování nastavuje pravidla. Přebírám zodpovědnost za domácnost, psy, jeho syna, pomáhám s organizací. Po vztahu s Jirkou Grigarem jsem stále napjatá, nervózní, stále přežívám. Teď mohu zavřít oči a poddat se. A protože už nechci znovu bojovat o přežití, přestávám se Jardy Vosičky ptát.

Přijímám to. Všechno….

Noci byli jiné. Viděla jsem zprávy, které rychle mizely. Cizí jména, cizí věty, příliš osobní. „To nic není," řekl. „Jen pomáhám." A já se snažila věřit, protože věřit znamenalo zůstat. A zůstat znamenalo nepřestat existovat.
„Toto mi není příjemné," řekla jsem mu jednou. Tiše. „Nechci ti nic zakazovat. Jen to potřebuju říct." Pokrčil rameny. „O nic nejde. Kdybych s tebou nechtěl být, tak s tebou nejsem." A já to přijala.

Jednoho dne řekl, že řeší s kamarádem elektřinu. Později jsem zjistila, že ten kamarád je žena. A že to nebyla jen elektřina. „Jen jsem chtěl pochopit, proč mě tehdy odmítla," řekl. Scházeli se v noci. Zatímco já hlídala jeho syna. Zatímco psi spali u mých nohou. Zatímco jsem čekala, až se světlo vrátí. Když jsem se zeptala proč, jen se nadechl: „Protože už teď vidím, jak jsi žárlivá. Nechtěl jsem ti přidělávat starosti."

V obýváku bylo ticho. Jen dech spících psů. A já jsem se snažila nevěřit vlastním pocitům. Protože kdybych jim věřila, musela bych odejít. A já už příliš dlouho zůstávám. Byla jsem tam. Ve stejném bytě. Ve stejném prostoru. A přesto… mimo dosah.

Přijala jsem to. Přijala jsem ho takového, jaký je.

I když byly chvíle, kdy jsem si přála, aby to aspoň jednou vyslovil. Ne kvůli slovům. Kvůli jistotě, že cítím správně. Jsou dny, kdy mi připadá, že s ním můžu být úplně sama sebou. A pak přijdou chvíle, kdy mám strach udělat krok blíž.
Toužím ho vzít za ruku a doufat, že ji nepustí. Někdy nevím, jestli to udělat. Jestli ho obejmout, nebo raději zůstat stát a nechat prostor, aby se nerozplynulo to málo, co mezi námi drží. Někdy přemýšlím, co pro něj vlastně jsem.
Ptám se, ale on nikdy neodpoví přímo. Jen neurčitě, vyhýbavě.
A já přemýšlím, jestli odpovídá takhle všem, nebo jen těm, na kterých mu záleží. Jsou dny, kdy se cítím jako někdo, kdo je v jeho životě jen proto, že zrovna potřebuje nebýt sám.
A přesto zůstávám.

V tu dobu se navíc začínají dít věci mimo nás. Můj otec už nezvládá být sám. Jediným řešením je koupit dům, což znamená prodat byt, ve kterém žije. Otec s tím souhlasí. On — Jarda — navrhne, že si vezme hypotéku na zbytek. Tři čtvrtiny zaplatí můj otec, čtvrtinu on. A přesto budou oba vlastníky napůl. Protože „se vezmeme".
Protože „to dává smysl". A já souhlasím.
Ne proto, že bych nevěděla.

Ale protože chci věřit, že tentokrát už konečně půjde o domov.

Najít místo, dům, kde skutečně můžu vytvořit domov. Žiju tím. Nevnímám svět už stejně. Žiju představou domova, bezpečného přístavu.

Konečně.

Dům, který má svůj rytmus. Rytmus, který slibuje domov. Šťastné okamžiky. Naději. Symbol spojení duší… Krásná dřevěná brána. Prostorná dvougaráž. Dřevník. Zahradní domek, který se stává útočištěm otce, jenž tam chce strávit celé léto. A já ho nechávám. Mám pocit, že se vzdaluje den za dnem, ale nechci to vzdát. Dílna. Sklep. Stromy, sad a prostor, který nabízí tolik možností. Dlouhá chodba. Ložnice. Prostorná koupelna. Kuchyně s obývacím pokojem a krbem. Moje oči už přesně vidí ten odstín žluté na chodbě. Jako slunce. Obývací pokoj v barvě kávy, perfektně propojený s kuchyní…

S příchodem podzimu se otcův zdravotní stav zhoršuje. První odjezd do nemocnice. O dva dny později převoz na specializované pracoviště. Jezdím každý den. Slzy nechávám dýchat vždy až po návštěvě. Jediná věta:
„Máš všechno, co jsi kdy chtěla?“
Cítím ji až do morku kostí. S úsměvem přikývnu. Ale v hlavě mi běží otázka:
Mám všechno, co jsem kdy chtěla?